

„Hør, lad os tale et Ord sammen i Alvorlighed, Svend! Hvad er nu det for noget, jeg igen hører om dig og Per. I vil ikke tage Arbejde, siger man!... Hvad skal nu de Kunster til? Kan I dog ikke snart begynde at vise jer lidt skikkelige, saa vi ikke skal have alle de mange Spektakler med jer. Vi har jo dog ikke gjort jer andet end godt, skulde jeg tro, ... saa det var vel ikke for meget, om I en Gang gjorde lidt Gengæld. Synes du dog ikke selv det?“

Svend Øl, der atter havde indtaget sin Plads paa Kistebænken, satte et ynkeligt Ansigt op og saa' ned mod Gulvet.

„Saa sandt jeg sidder her en Synder for Gud der er ingen, der heller end jeg vil baade slide og slæbe,“ sagde han, mens han med den venstre Haand gned sig forsigtigt over den højre Underarm, hvilken han stadig holdt stift ind mod Kroppen, som om han bar den i et usynligt Bind. „Men hvad skal en stakkels Krøvling gøre, naar Gægten ta'er ham, saa man maa ligge og skrige og jamre sig den hele Nat værre end en Basselkvind'. De . . . du, mener jeg . . . du kan tro, det er en Ynk for en stakkels Mand, som har Kone og Børn at forsørge — —“

„Aa, saa meget slemt er det nok heller ikke,